

Els meus ulls veuen
l'alegria i la tristesa
i les coses del món

Memòries LGTBIQA+
a l'Estat espanyol

MEDIACIÓ I
EDUCACIÓ

2025-26

MEDIACIÓ I EDUCACIÓ

2025-26

Els meus ulls veuen l'alegria i la tristesa i les coses del món

Memòries LGTBIQA+ a l'Estat espanyol

FilmoTeca
de Catalunya

Generalitat
de Catalunya

Índex

1. Introducció
2. Què és una filmoteca?
3. Competències i objectius d'aprenentatge
4. Abans de la visita
5. Sessió presencial
6. Visionament 1: *Del carrer Riereta fins a Vallvidrera amb el 600 d'Isabel Martí* (1978), de Mari Chordà
7. Visionament 2: fragments d'*Ocaña* (1978), de Ventura Pons
8. Visionament 3: *Instrucciones de uso* (2004), de Cabello/Carceller
9. Després de la visita
10. Glossari
11. Bibliografia recomanada
12. Filmografia recomanada
13. Altres recursos

Els meus ulls veuen l'alegria i la tristesa i les coses del món

Memòries LGTBIAQ+ a l'Estat espanyol

1. Introducció

Com representar el que mai no ha tingut accés a la imatge? Com imaginar el que mai no ha tingut accés a la representació? A través d'un recorregut per diversos films que recullen vivències LGTBIAQ+ a l'Estat espanyol dels segles xx i xxi, pensarem com la pràctica artística permet l'assaig de la llibertat fins i tot en contextos de violència i censura extremes.

Així doncs, la sessió posarà el focus en la construcció de la mirada, la memòria i el disseny. Deixant-nos guiar per artistes com Ocaña, Mari Chordà o el col·lectiu Cabello/Carceller, veurem com la performance, el videoart o la pintura han estat clau per generar imaginariis dignes i desitjables —al marge de les limitacions de la norma— mitjançant els quals, en primer lloc, podem somiar una vida més plaent per a totes les persones i, en segon lloc, podem fer-la possible.

Pensant en paral·lel la construcció social de l'artista i de la persona LGTBIAQ+ —ambdues sovint marginades arran de la incomprensió, pel fet de ser vistes com a figures fora de la normalitat o fora dels seus temps—, aprofundirem en les quotidianitats *queer* per fer front a aquests arquetips i imaginar noves formes de socialització des de l'element ordinari, casual o casolà.

En aquest sentit, el títol de la sessió és una citació literal d'una frase pronunciada per Ocaña en el film de Ventura Pons:

Yo llevo tres años viviendo aquí abajo [a la plaça Reial] y nunca se atravesó una navaja porque ya mis ojos ven la alegría y la tristeza y las cosas del mundo que hay en cierta gente marginada. Yo soy un marginado. Como las putas, como los chulos, como los maricones... Como los ladronzuelos que roban motos.

Aquesta citació, com a brúixola de la sessió, ens acompanyarà per recordar-nos la importància de la compassió i l'empatia en qualsevol context, però especialment en aquells que fan la vida especialment hostil per a algunes persones.

Amb tot, la idea serà posar en pràctica, de manera col·lectiva i a través de les arts, una mirada lliure de judicis i capaç d'orientar-se en els laberints que travessem en qualsevol procés de descoberta identitària, processos que cadascú de nosaltres ha viscut, viu o viurà, independentment de l'orientació sexual o de gènere. Una mirada capaç de veure l'alegria i la tristesa i les coses del món, i d'abraçar-les en tota la seva complexitat.

2. Què és una filmoteca?

La Filmoteca de Catalunya és un equipament cultural públic i les seves funcions principals són preservar, conservar, restaurar, catalogar i difondre el patrimoni cultural audiovisual i filmic, especialment el català. Per dur a terme aquests propòsits, disposa, actualment, d'un equip de professionals que treballen en dues seus: el Centre de Conservació i Restauració (2CR), situat al Parc Audiovisual de Terrassa, inaugurat l'any 2013, i l'edifici del Raval, inaugurat l'any 2012, on es troben les oficines, els espais d'exposicions, la biblioteca i les dues sales de cinema.

Una filmoteca és un espai idoni per a la reflexió i la generació de pensament al voltant de les imatges. Les filmoteques de tot el món evolucionen constantment i actualitzen els seus discursos i les seves polítiques de classificació, priorització i ús dels materials fílmics i documentals que conserven. A més, l'equip de Mediació i Educació és una pota imprescindible per contribuir a la generació d'aquests nous discursos, per la seva vocació de diàleg amb totes les àrees de la Filmoteca i la seva connexió amb espais i públics diversos. Aquesta feina es concreta en diferents propostes i projectes, entre els quals hi ha el programa per a centres educatius en què s'emmarca aquesta activitat.

3. Competències i objectius d'aprenentatge

Competències transversals

Competència ciutadana

CC1. Analitzar i comprendre idees relatives a la dimensió social i ciutadana de la seva pròpia identitat, així com als fets socials, històrics i normatius que la determinen, demostrant respecte per les normes, empatia, equitat i esperit constructiu en la interacció amb els altres en diferents contextos socioinstitucionals.

CC3. Analitzar i comprendre problemes ètics fonamentals i d'actualitat, considerant críticament els valors propis i aliens, i desenvolupant els seus propis judicis per afrontar la controvèrsia moral amb actitud dialogant, argumentativa, respectuosa i oposada a qualsevol tipus de discriminació o violència —incloent-hi la violència masclista, LGTBI-fòbica, racista o capacitista — o fonamentalisme ideològic.

Competències bàsiques d'Educació Plàstica, Visual i Audiovisual (3r d'ESO) o Expressió Artística (4t d'ESO)

CE1. Descobrir les manifestacions artístiques contemporànies i del patrimoni cultural, interessant-se per la realitat patrimonial com a part de la pròpia cultura, per reconèixer-les com a testimoni del pensament i com a font d'aprenentatge, prenent consciència de la necessitat de conservar-les.

CE2. Analitzar produccions artístiques, pròpies i alienes, argumentant opinions amb respecte i sentit crític, per construir una cultura artística àmplia, gaudir i generar nous coneixements.

CE3. Representar idees, formes i emocions, utilitzant els llenguatges, les tècniques i els mitjans propis de l'àmbit, a través de processos analítics i creatius, per desenvolupar la imaginació, la comunicació i l'autoconfiança.

CE4. Connectar idees i coneixements, aplicant-los, donant nous sentits, en projectes artístics de contextos diversos per fomentar una mirada creativa multidimensional.

CE6. Realitzar projectes, disciplinaris o transdisciplinaris, personals o col·lectius, a partir de situacions i establint connexions amb la realitat propera, amb implicació i compromís, per comunicar, reflexionar i resoldre problemes.

Què volem que aprengui l'alumnat i per a què?

Comprensió del llenguatge audiovisual per reflexionar i apropiar-se de les seves possibilitats constructives, expressives i comunicatives. El fet de desenvolupar eines de comprensió dels llenguatges no verbals no només ens permet connectar amb una interioritat sovint desconeguda, sinó que també ens dona la capacitat d'empatitzar i comunicar-nos amb les persones que s'expressen fora del registre de la paraula, entenent les limitacions de la parla i les possibilitats creatives dels llenguatges artístics.

Valoració del patrimoni cultural a través d'una perspectiva de gènere. En aquesta sessió, l'anàlisi, la interpretació i la lectura de manifestacions cinematogràfiques vinculades al context local ens permet acostar-nos a la història de la nostra ciutat i el nostre país d'una manera que té en compte la diversitat cultural i social. En aquest sentit, es promou una doble reflexió: d'una banda, sobre la longevitat de l'existència de les persones LGTBIAQ+; de l'altra, sobre la importància de la resistència col·lectiva. Així mateix, la identificació de referents de la lluita feminista i de la dissidència sexual i de gènere ens ajuda, com a persones LGTBIAQ+, a fer-nos un lloc en la història i a crear models de quotidianitat —com a persones aliades—, a trobar formes d'ubicar i abraçar la diferència, i a qüestionar la rigidesa de les categories identitàries.

4. Abans de la visita

Identificació del context i la funció de les produccions artístiques al llarg de la història i en l'actualitat. Amb el desig de comprendre tant el passat com el present a través de les arts, el visionament dels films proposats per a aquesta sessió ens endinsa en la memòria de les dissidències sexuals i de gènere durant la transició democràtica espanyola, i aporta llum i noves mirades sobre un període complex que encara ressona en l'actualitat. En aquest sentit, el caràcter testimonial de les pel·lícules que veurem ens proposa situar les especificitats de la resistència política segons les particularitats de cada moment històric.

Descobriments dels recursos expressius, gestuals, narratius, tècnics, tecnològics i comunicatius dels llenguatges artístics en l'anàlisi i contextualització d'obres d'art. Al llarg de la sessió, es proposaran diverses metodologies creatives d'interacció amb els films, entenent el visionament com a procés actiu i creatiu. Amb això, empenyent l'alumnat a fer ús d'eines pròpies dels llenguatges artístics, s'exploraran els diversos rols que podem adquirir com a persones espectadores per reivindicar la importància d'una mirada atenta i subjectiva en la pràctica del pensament crític, amb el convenciment que fer-nos visibles i alçar la veu ens sacseja del rol de lector passiu i ens converteix en agents creatius capaços de resistir a la manipulació per mitjà de les imatges.

Abans de la sessió, es recomana contextualitzar l'alumnat en l'espai que visitarà, la Filmoteca de Catalunya, però sobretot en la lluita pels drets de la comunitat LGTBIAQ+ a l'Estat espanyol. Per fer-ho, es proposen algunes opcions.

Creació d'un cronograma

Es podria animar a l'elaboració col·lectiva d'un cronograma amb dates assenyalades quant a l'alliberament sexual i de gènere, combinades amb les dates de naixement de referents *queer*. Això permetria tenir un marc de referència temporal comú, i també partir dels coneixements previs de l'alumnat, que poden complementar-se amb una feina de recerca per grups.

5. Sessió presencial a la Filmoteca de Catalunya

Discussió en grup

Es convida, també, a posar sobre la taula la qüestió de la (in)visibilitat d'alguns cossos en les imatges que rebem cada dia. En aquest sentit, un debat articulat entorn de les preguntes següents podria servir per estimular la conversa:

- Quins cossos apareixen representats majoritàriament a les xarxes socials? Quins cossos prioritza l'algoritme?
- Com són de diferents les fotografies que es fan d'uns cossos i dels altres? Com són els protagonistes dels videojocs a què juguem?
- Quines converses genera el seu aspecte físic? I la seva identitat?
- Quines pel·lícules heu vist en què el protagonista sigui una persona LGTBIAQ+? Com són les seves històries?
- Podeu pensar en alguna pel·lícula en què les persones LGTBIAQ+ no estiguin travessades per un conflicte vinculat a la seva identitat? On l'argument no tingui a veure amb les violències que viuen arran de la seva identitat sexual o de gènere?

La sessió s'articularà al voltant del visionament de fragments de tres films, dos dels quals provinents del centre de conservació de la Filmoteca de Catalunya: *Del carrer Riereta fins a Vallvidrera amb el 600 d'Isabel Martí*, de Mari Chordà (1978), i *Ocaña*, de Ventura Pons (1978). El tercer film, en canvi, prové de la plataforma i arxiu audiovisual experimental Hamaca: *Instrucciones de uso*, del col·lectiu artístic Cabello/Carceller (2004).

Tot i que les dues primeres pel·lícules van ser filmades el mateix any i en el mateix context —la Barcelona de la Transició—, Mari Chordà i Ocaña ens presenten dues vivències de les quotidianitats *queer* completament diferents, fet que testimonia una diversitat de textures, experiències i actituds sovint allisades pel pas del temps i homogeneïtzades per la historització.

Aquests visionaments seran alternats amb exercicis que **ens permetran entrar en les pel·lícules des del cos**, situant-nos en els escenaris pels quals transiten els personatges per trobar la nostra pròpia veu en un passat que ens toca i ens remou. La sessió comptarà, a més, amb la presència i l'acompanyament de l'artista travesti, actriu i *performer* drag Norma Pérez.

6. Visionament 1. *Del carrer Riereta fins a Vallvidrera amb el 600 d'Isabel Martí*, de Mari Chordà (1978).
Fragment de 23'25"

En aquesta pel·lícula, Mari Chordà filma la quotidianitat d'una parella, la seva. En un autoretrat que s'allarga gairebé tres quarts d'hora, l'artista ens convida a entrar en la seva intimitat per mostrar-nos la vida tranquil·la i amorosa de dues dones adultes. Lluny de les representacions habituals de les vides LGTBIAQ+ —massa freqüentment dutes a terme per persones cisheterosexuals i, per tant, alienes a les seves experiències—, el film es desenvolupa en l'absència de conflicte, i s'allunya del dramatisme i l'espectacularització fetitxista amb què sovint es retraten les històries de les dissidències sexuals i de gènere.

En aquest sentit, la qüestió de l'autorepresentació esdevé fonamental per entendre com aquestes persones volen ser vistes. L'obra de Chordà, des del vessant pictòric fins al cinematogràfic, passant per la poesia, parteix del desig de posar imatges a la primera persona del feminisme, la de la maternitat o la del desig lesbià o bisexual per convidar-nos a qüestionar el lloc que ocupem al món i la forma en què volem que ens vegin. Amb aquesta pel·lícula, ens preguntarem com és el nostre cos; què diu el nostre cos per nosaltres, abans que puguem parlar, i quines formes tenim per comunicar-nos a banda de les paraules.

Del carrer Riereta fins a Vallvidrera amb el 600 d'Isabel Martí (Mari Chordà, 1978)

Aprofitant-se de l'alliberament del judici que permet la pràctica artística i, en concret, l'obertura del llenguatge que permet el cinema experimental —especialment, el casolà—, Chordà ens presenta un film en què les accions no es desenvolupen de forma consegüent i en què, per tant, desapareix qualsevol possibilitat d'un final moralitzador. No és una narració causal, sinó una de radicalment casual, protagonitzada pels gestos mínims, els espais i els objectes que configuren la intimitat de dues dones.

Aprofitant-se de l'alliberament del judici que permet la pràctica artística i, en concret, l'obertura del llenguatge que permet el cinema experimental —especialment, el casolà—, Chordà ens presenta un film en què les accions no es desenvolupen de forma consegüent i en què, per tant, desapareix qualsevol possibilitat d'un final moralitzador. No és una narració causal, sinó una de radicalment casual, protagonitzada pels gestos mínims, els espais i els objectes que configuren la intimitat de dues dones.

Aquí, l'atenció no és reclamada per mitjà de l'estructura habitual del conflicte o els mecanismes de la intriga, sinó que es manté gràcies a la tendresa que desprenen els personatges, dels quals no sabem res a banda de la intuïció que s'estimen.

Del carrer Riereta fins a Vallvidrera amb el 600 d'Isabel Martí (Mari Chordà, 1978)

D'on obtenim la informació, en absència de la parla? En quines imatges ens convida a aturar-nos l'artista? Per a les persones LGTBIAQ+, la representació d'escenes quotidianes no és banal, sinó un reclam vital: és la demostració que existim, hem existit i existirem, i que les nostres vides poden ser plaents i desitjables. En veure dues dones rient, menjant, acaronent-se o parlant, recordem la felicitat que pot aportar-nos el fet d'alliberar-nos dels estereotips per compartir una vida en comú.

Cal recordar que Mari Chordà és a la vegada activista, artista i poeta, i això es respira en la seva mirada a través de la càmera. En aquest cas, el que ens demana és que aguantem la mirada en escenes sense gaire acció aparent a fi de fixar-nos en els detalls: com són de grans les cullerades que fa, com se li mouen les mans en parlar, de quins objectes s'envolten, etc.

L'objectiu és apreciar la simplicitat de la vida i dur a terme una revolució silenciosa: aprendre a parar atenció en un món propens a l'acceleració i a la desafecció. En aquest sentit, no és només rellevant el que filma, sinó com ho filma. A través d'un joc d'ombres i opacitats, la intimitat no ens és revelada de manera immediata, sinó progressivament. Lluny d'exigir una visibilitat immediata, Chordà sap que abans de veure una cosa per complet hem d'aprendre a mirar-la amb cura.

7. Visionament 2: fragments d'*Ocaña*, de Ventura Pons (1978)

A diferència del film de Mari Chordà, aquest documental no és un autoretrat, sinó un retrat. En aquest cas, el cineasta Ventura Pons filma l'artista i activista Ocaña amb l'objectiu de deixar constància de les seves aportacions a la història de les dissidències sexuals i de gènere a l'Estat espanyol, així com de mostrar-lo tal com ell volia ser recordat: com a artista. A través d'una conversa en què la veu de l'entrevistador no emergeix en cap moment —a fi de no interrompre el flux de pensament d'un Ocaña lúcid i revolucionari—, l'artista es presenta en tota la plenitud i dignitat.

Tot entrelaçant amb el muntatge les escenes més performatives i espectaculars per les quals acostuma a ser recordat —des de les passejades travestis per les Rambles de Barcelona fins a les actuacions teatrals— amb moments molt més íntims i vulnerables, en què l'artista s'obre en canal per donar-nos accés a la seva història més personal, Ventura Pons esbossa una imatge d'Ocaña que mostra i abraça les contradiccions pròpies de la condició humana. És precisament aquest el gest més preuat d'aquest retrat: el fet de permetre a una persona queer la falta d'una coherència que sovint s'entén com a condició sine qua non de la seva respectabilitat.

Conscient que l'actuació no acaba mai, la casa d'Ocaña sembla l'escenari d'un teatre. A l'ombra d'unes fulles verdes sobre un cel blau pintades per ell mateix a la paret del seu dormitori, l'artista somia en la llibertat, en un futur en què no faci falta interpretar un paper per seguir amb vida o per ser estimat.

Ocaña, Ventura Pons (1978)

8. Visionament 3: *Instrucciones de uso* (2004), de Cabello/Carceller. 6'37"

La peça de Cabello/Carceller, que dista temporalment de les dues peces vistes anteriorment, s'apropa més al videoart i a la performance, amb una estètica i una ironia més pròpies de l'inici dels 2000 i fins i tot de molts dispositius audiovisuals actuals. Tot i així, d'alguna manera, aprofundeix en l'anàlisi de la masculinitat com a construcció cultural, com a model de comportament que podria adaptar-se a qualsevol cos humà, independentment del sexe biològic. Per tant, posa de manifest el seu vessant performàtic i la potencialitat d'aquesta pràctica per fer evidents les desigualtats de gènere.

Segons l'explicació que podem veure al web de l'arxiu d'Hamaca:

El vídeo s'estructura com una irònica guia d'instruccions en la qual una varietat de gestos, actituds i poses tradicionalment masculines són representades per una dona. Seguint aquestes instruccions, es podria arribar a adquirir una imatge masculina correcta en un curt espai de temps, tal com mostra aquest projecte, en el qual es planteja amb irreverència un decàleg bàsic a través del seu protagonista.

En tant que es manifesta com una construcció, la masculinitat no té amo i per això pot ser interpretada per qualsevol que conegui les seves normes.

Cabello/Carceller són un col·lectiu artístic sorgit a principis dels 90 que desenvolupa un treball interdisciplinari que utilitza diferents mitjans d'expressió, com ara la instal·lació, la performance, el vídeo, l'escriptura, el dibuix, etc., amb la intenció d'interrogar els modes de representació hegemònics en les pràctiques visuals i proposar alternatives crítiques.

Partint d'un enfocament conceptual i políticament compromès, usen estratègies com l'apropiació, la performance o el relat de ficció per qüestionar les narratives modernistes que ignoren les minories polítiques mentre fingeixen recurrentment acudir-hi.

En un intent per desvelar aquestes contradiccions, busquen col·laboradors externs —normalment amateurs, encara que ocasionalment també professionals— per confrontar-los amb situacions o textos estranys o dislocats, que podrien qualificar-se de *queer*. Aïllats i fora de context, aquests protagonistes experimenten un desajust creat al seu voltant, que contribueix freqüentment a activar o expandir els significats establerts.

El seu treball ha estat inclòs, entre altres, a *Art and Queer Culture*, una revisió històrica escrita per Catherine Lord i Richard Meyer.

9. Després de la visita

Un cop vistos els fragments dels films de Mari Chordà, Ventura Pons i Cabello/ Carceller, a la Filmoteca, podem comentar-los a classe per seguir explorant qüestions vinculades a la representació i l'autorepresentació. Després d'una conversa, podrien dur-se a terme les pràctiques següents:

Exercici 1: filmació d'un autoretrat. Fixant-nos que en els dos primers films la casa és l'escenari en què coneixem els protagonistes, buscarem un espai on ens sentim a casa i ens hi filmarem duent a terme una acció quotidiana i intentant oblidar que la càmera és amb nosaltres.

Preguntes suggerides abans de la filmació o durant el visionament dels films a classe:

- En quin espai et sents a casa? Quines emocions et genera aquest entorn? Quines sensacions ha de generar-nos un espai que considerem casa? Com podem transmetre-les a través d'un vídeo?
- Què diu de tu l'espai que has escollit? De quina forma et representa? Quins objectes t'acompanyen?
- Quines postures adoptes quan hi ets? Què diu el llenguatge corporal sobre la manera en què ens fa sentir aquest entorn? Si és un espai que comparteixes amb altres persones, com de diferents o d'iguals són els vostres gestos allà dintre?

Exercici 2: Filmació del retrat d'un ésser estimat (amistat, familiar, mascota, etc.). Quan retratem algú a qui ens estimem, la nostra forma de mirar canvia. En aquest segon exercici, gravarem el retrat d'una persona a qui estimem per intentar que ens vegi tal com nosaltres la veiem.

Preguntes que poden ser interessants de fer-se abans de la filmació o durant el visionament dels films a classe:

- Quines paraules ens venen al cap quan pensem en aquesta persona? Quins objectes? Quins gestos? En què us assembleu i en què us diferencieu?
- És diferent la forma en què tu veus aquesta persona de la manera com es veu a ella mateixa? Coincideix la manera en què ella vol ser representada amb la teva manera de representar-la? És un problema si no coincideix?
- Quines dificultats comporta filmar una altra persona? Quines responsabilitats tenim quan fem un retrat d'algú?

Del carrer Riereta fins a Vallvidrera amb el 600 d'Isabel Martí (Mari Chordà, 1978)

10. Glossari

Activisme.: Activitat protagonitzada, generalment, per una minoria social conscient que té la voluntat de promoure, impedir o dirigir el canvi social, polític, econòmic o ambiental.

Cisgènere. Persona que s'identifica amb el sexe que li va ser assignat en néixer.

Drag. Forma d'art escènic en què l'artista modifica la seva presentació de gènere de maneres creatives per emfatitzar o caricaturitzar una identitat de gènere específica o una barreja d'identitats, habitualment una identitat oposada a la que l'artista acostuma a encarnar en el dia a dia.

Queer. Terme paraigua que s'utilitza per referir-se a les persones dissidents sexuals o de gènere que no subscriuen la distribució binària dels gèneres (home-dona) o de la sexualitat (heterosexual-homosexual), tot i que puguin identificar-se amb alguna d'aquestes categories.

Performance. Forma d'art en què el mitjà és el cos de l'artista.

Transgènere. Persona que no s'identifica amb el gènere que li va ser assignat en néixer.

Travesti. Persona que es vesteix amb roba que s'associa al gènere oposat al seu de naixement. Pot donar-se en públic o en privat, ocasionalment o contínuament, i no té per què tenir a veure amb l'orientació sexual o de gènere.

11. Bibliografia recomanada

Lectures per al professorat interessat a aprofundir en els artistes comentats:

- Diversos autors. *Ocaña.: El eterno brillo del Sol de Cantillana*. Dos Bigotes, 2023.
- Diversos autors. *Mari Chordà. De l'arrel al més lluny*. Diputació de Tarragona, 2025.

Lectures per al professorat interessat a aprofundir en qüestions LGTBIAQ+:

- Halberstam, Jack. *El arte queer del fracaso*. Egales, 2018.
- Missé, Miquel. *A la conquesta del cos equivocat*. Editorial Egales, 2019.
- Missé, Miquel. *Adolescentes en transición*. Bellaterra Edicions, 2023.
- Rich, Adrienne. Heterosexualidad obligatoria y existencia lesbiana. *DUODA, Revista d'Estudis Feministes*, núm. 10, 1996. Disponible en [línia](#).
- Trujillo, Gracia. *El feminismo queer es para todo el mundo*. Catarata, 2022.

12. Filmografia recomanada

Els films següents ofereixen, des de la ficció, reflexions imprescindibles —i no traumàtiques— quant a la representació de vides i quotidianitats LGTBIAQ+:

Céline Sciamma, *Tomboy*, 2011.

Céline Sciamma, *Girlhood*, 2014.

Barry Jenkins, *Moonlight*, 2016.

Luca Guadagnino, *We Are Who We Are*, 2020 [sèrie].

Samuel Theis, *Softie*, 2021.

Jaume Claret, *Estrany riu*, 2025.

13. Altres recursos

Aquests recursos poden ajudar el professorat a treballar des d'una perspectiva LGTBIAQ+ a l'aula:

- Projecte Triángulo Rosa, impulsat pel Museu Reina Sofia: [dossier](#) i [vídeo](#).
- [Guia legislativa sobre drets LGTBI+ per a centres d'ensenyament no universitari](#).
- [Guia sobre diversitat sexual per a adolescents](#).
- [L'LGBTI-fòbia entre infants i adolescents. Una problemàtica social a resoldre](#).

MEDIACIÓ I EDUCACIÓ

2025-26

Dossier elaborat per Blanca Arias amb el suport de l'equip de Mediació i Educació de la Filmoteca de Catalunya i l'assessorament de Norma Pérez.

Els continguts d'aquest dossier es poden reproduir lliurement amb finalitats educatives, sempre citant la font original: CC BY-NC-ND 4.0

Imatge portada: Del carrer Riereta fins a Vallvidrera amb el 600 d'Isabel Martí (Mari Chordà, 1978)

filmoteca.escoles@gencat.cat
filmoteca.cat

Fotogrames militants ©
La línia torta